

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 87/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. B., B., zastúpenej advokátkou JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 36 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cp 60/2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2010 doručená sťažnosť I. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 36 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cp 60/2003 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Dňa 23. 07. 2003 som podala na Okresný súd Bratislava III..., žalobný návrh v ktorom som sa domáhala, aby mi môj bývalý zamestnávateľ I., spol. s r. o... označený v žalobnom návrhu ako žalovaný, uhradil čiastku 2 101,81 € /slovom dvetisícstojeden eur a osemdesiatjeden centov/ 63 319 Sk s príslušenstvom, ktoré mi nezaplatil za odpracované hodiny. Konanie na tomto súde bolo vedené pod č. k. 20 Cp 60/2003.

Predmetom konania na prvostupňovom súde bola moja požiadavka doplatiť mi mzdu za vykonanú prácu vo výške 1872,14 € /56 400 Sk, ktorú som vykonávala v sobotu,... a to v období august 1999 až jún 2001.

Žalovaný svojím hore uvedeným konaním v mojom prípade porušil ustanovenia Zákonníka práce tým, že

- Nedodržel stanovený 43 hod. týždenný pracovný čas
- Nedodržel 12 hod. nepretržitý odpočinok medzi dvomi zmenami
- Nedodržel povinnosť 1-krát týždenne umožniť zamestnancovi 32 hod. nepretržitý odpočinok
- Prekročil 150 hod. zákonný limit nadčasovej práce /6-násobne/.

Žalovaný svojím konaním porušil čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky, a to tým, že mi nezabezpečil ochranu zdravia pri práci, neposkytol mi odmenu za vykonanú prácu, nedodržel zákonom povolenú najvyššiu prípustnú dĺžku pracovného času, nedodržel max. limit pre nadčasovú prácu a neposkytol mi primeraný odpočinok po práci.“

Sťažovateľka ďalej konštatovala, že „okresný súd ma svojím Rozsudkom zo dňa 17. 10. 1997 č. k. 20 Cp 60/2003-205 poškodil, odvolala som sa proti nemu, avšak Krajský súd v Bratislave svojím Uznesením zo dňa 21. 10. 2008 č. k. 7 Co 9/08-237 potvrdil Rozsudok Okresného súdu. Podala som proti nemu Dovolanie na Najvyšší súd a Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím Uznesením zo dňa 30. 11. 2008 č. k. 3 Co 286/2009 moje dovolanie zamietol.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Ústavný súd podľa zistení vyslovuje, že v súdnom konaní pred Okresným súdom Bratislava III č. k. 20 Cp 60/2003 došlo v období od 23. 07. 2003 do 4. 5. 2007 k zbytočným

prieťahom v konaní, čím bolo porušené ústavné právo sťažovateľky zakotvené v Ústave Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2.

Ústavný súd podľa zistení vyslovuje, že v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III č. k. 20 Cp 60/2003 súd pochybil, keď neuznal, že konaním žalovaného bolo porušené ústavné právo sťažovateľky zakotvené v čl. 36 ústavy Slovenskej republiky.“

Sťažovateľka okrem uvedeného žiadala, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 593,31 € a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

K porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období od 23. júla 2003 do 4. mája 2007.

Ústavný súd zistil, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 20 Cp 60/2003 zo 17. októbra 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 9/08 z 21. októbra 2008 nadobudol právoplatnosť 8. decembra 2008.

Keďže sťažnosť bola ústavnému súde doručená až 19. februára 2010, teda nepochybne po uplynutí lehoty ustanovenej na podanie sťažnosti v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 36 ústavy

Právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu pred porušením základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a základných slobôd nerozhoduje iný súd.

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu.

Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, kompetencia ktorého predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Ak o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, je oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc ústavného súdu pred ich vyčerpaním vylúčená (IV. ÚS 10/02).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 36 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd poukazuje na spomenutý princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu, keďže jeho rozhodnutie a postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, preskúmal na základe odvolania sťažovateľky krajský súd, ktorý rozsudkom sp. zn. 7 Co 9/08 z 21. októbra 2008 napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 20 Cp 60/2003 zo 17. októbra 2007 v celom rozsahu potvrdil.

K prípadnej náprave zásahu orgánu verejnej moci do základných práv alebo slobôd sťažovateľky nemôže vzhľadom na subsidiárnu právomoc ústavného súdu dôjsť tak, že by z konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a z preskúmania ústavným súdom bolo vynechané rozhodnutie o riadnom procesnom opravnom prostriedku, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytoval. Pretože v danej veci bol proti namietanému rozsudku okresného súdu prípustný riadny opravný prostriedok (odvolanie), ktorý sťažovateľka aj riadne podala, bolo nevyhnutné napadnúť sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy aj na jeho základe vydané rozhodnutie, čo však sťažovateľka neurobila.

K prípadnej náprave namietaného zásahu všeobecného súdu do základného práva sťažovateľky nemôže dôjsť tak, že by z konania o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy

a z prieskumu ústavným súdom bolo vynechané rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľke na ochranu jej označeného základného práva poskytoval.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľky uplatnených v návrhu na rozhodnutie vo veci samej (petite) jej sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010